

ingenfinde komme til en Betingelse som den i det første Stykke af § 21 opstillede; thi det er dog ikke Meningen med det parlamentariske System, at en Minister skal være med Hensyn til hele sin Belsærd aldeles afhængig af ethvert af Thingenes Forgødtbefindende. Meningen med det parlamentariske System er det, at Ministeren med Hensyn til sin politiske Ansvarlighed, og hvad deraf følger, skal være afhængig af Parlamentet, at han skal være afhængig af Parlamentet med Hensyn til sit politiske Ansvar og den deraf resulterende Mulighed enten at forblive i Regjeringen eller at maatte gaa af. Derimod er det ikke Meningen, at Ministeren skal med Hensyn til det juridiske Ansvar være stillet saa fuldstændig afhængig af Parlamentet, at han med Hensyn til sit økonomiske Velvære, ja endog med Hensyn til, hvad der kunde gaa ud over det, skulde være overladt til Parlamentets Forgødtbefindende. Derfor er det vist nok saa, at man neppe i noget som helst Land, heller ikke der, hvor der er parlamentarisk Styrelse, finder Bestemmelser, der paa nogen Maade ligne dem, som her ere opstillede i § 21. I det Mindste er det ikke mig bekendt, at noget Saadant findes i noget Land, end ikke i det Land, som ofte her anpriser som det konstitutionelle og parlamentariske Mønsterland, nemlig Grækenland, et Land, som vel ikke udenfor dette Thing nyder en saa overordentlig Anseelse som konstitutionelt og parlamentarisk Mønsterland, men som flere Gange her er nævnt som saadant, end ikke der tror jeg, at man har dristet sig til at gaa til saadanne Bestemmelser. Er det altsaa saaledes, at man selv i Lande, hvis Forfatninger hvile paa Forudsætningen af det parlamentariske System, maa erkjende en saadan Bestemmelse for fuldstændig urimelig, hvor meget mere er det da ikke Tilfældet under en Lovgivning som vor, der ikke har anerkjendt, at Kongens Ret til at udnævne sine Ministre skulde være afhængig af, at der kunde findes en Majoritet for dem hos begge Rigsdagens Afdelinger. Over Gang der er Tale om dette Spørgsmaal — og det har saa ofte været paa Bane, at det allerede nu kan siges at høre til dem, der maa kaldes de forterkede Spørgsmaal — hører man, at den Bestemmelse drages frem i Forgrunden, som man ogsaa her har stillet i Epibsen af § 21, den Sætning af Grundlovens § 49: Ingen Udgifter maa afholdes, som ikke have Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. Den bliver man ved at pege paa. Her staar det ganske tydeligt: Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i Tillægsbevillingsloven. Dette vilde nu vistnok være fuldstændigt fortreffeligt og afgjørende, hvis det ikke fra første Færd af havde været en given Sag og Noget, hvori Ingen nogenfinde har været uenig, at den paagjældende Grundlovsbestemmelse, baade saaledes som den fandtes i Grundloven af 5te Juni 1849, og saaledes som

den findes i den reviderede Grundlov, umulig kan forstaas efter sin bogstavelige Ordlyd. Dersom der er noget Medlem, der vilde paasta, at denne Bestemmelse kunde forstaas og opfyldes efter sin bogstavelige Ordlyd, vilde Sagen stille sig anderledes; men jeg tvivler paa, at for Uvor noget Medlem enten har paastaet eller vil paasta, at det skulde kunne forholde sig saaledes. Jeg skal bemærke, at i Grundloven af 1849 stod Bestemmelsen jo saaledes: Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Man har spjætet til i den reviderede Grundlov af 28de Juli 1866: eller i en Tillægsbevilling. Meningen af Bestemmelsen er jo imidlertid ganske den samme i dem begge; thi Ordet „Tillægsbevillingslov“, saaledes som det findes i den reviderede Grundlovs § 49, betyder jo aabenbart der ikke en Efterbevillingslov; men det betyder derimod en af de virkelige Bevillingslove, som indeholde et Tillæg til Finantsloven. Dette er jo Noget, hvorom Alle have været enige, og som ogsaa fornødt vilde Noget kan drage i Tvivl; thi ellers vilde Bestemmelsen være ganske meningsløst affattet. Det er jo klart, at naar man siger: Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov, maa man ved disse Ord sigte til en Hjemmel, der er til Stede paa den Tid, da Udgiften afholdes. Det kan ikke være Meningen dermed at sigte til en senere tilstedekomende Hjemmel; det vilde være meningsløst i saa Fald at give et Forbud i den Skikkelse mod at afholde Udgifter, der ikke havde Hjemmel i senere Love, eller tillade Udgifter, der saae Hjemmel i senere Love. Meningen har været, at der ved Ordet „Tillægsbevillingslov“ forstaas en af de Love, der indeholder Tillæg til Finantsloven. Men naar saa er, vil det let ses, at Bestemmelsen er aldeles uoverholdelig i sit bogstavelige Indhold, og har været erkjendt som saadan fra første Færd af, det vil sige, man kunde ganske vist have indrettet sig paa en saadan Maade, at det vel ikke vilde være muligt altid eller under alle Forhold at overholde Bestemmelsen efter dens bogstavelige Indhold, men dog saaledes, at de Tilfælde, hvori dette ikke var muligt, vilde være svundne ind til Undtagelsestilfælde. Man kunde have gjort det, siger jeg, hvis man, saaledes som Regjeringen foreslog strax ved Fremleggesen af den første Finantslov, havde optaget paa Finantsloven en rundelig Sum til uforudsættelige Udgifter, eller hvis man havde stillet Regjeringen paa en anden, en friere Maade med Hensyn til Brugen af Posterne paa Finantsloven; men navnlig, jeg gjentager det, hvis man havde optaget en Sum til uforudsættelige Udgifter; men det vilde Rigsdagen den Gang ikke indlade sig paa; den afviste dette, og med hvilken Motivering var det, at den gjorde det? Det var sandelig ikke, fordi man erkjendte, at det vilde være en Mulighed paa Finantsloven, paa det Overflag over Statens Udgifter og Indtægter, som jo efter Grund-